

El cim més alt de la Plana de Vic

Per Ramon Vinyeta

Quan hom penetra en els aiguavessos del Ter, procedent del Congost i del Vallès, ben prompte albira, a l'extrem Nord-oriental de la Plana de Vic, dos cims que per llur estructura ben distinta de la dels demés que enronden l'esmentada comarca, tot seguit s'identifiquen. Són les agudes crestes del Puigsacalm i del Pic de l'Aliga. Aquell s'interna comarca d'Olot endintre, i aquest roman ardit, arrogant, ben bé al Nord de l'abans freqüentada collada de Bracons i en l'important nus muntanyenc on s'uneixen les carenes limítrofes que separen El Ripollès de la Comarca d'Olot, la Comarca d'Olot de la Plana de Vic i la Plana de Vic del Ripollès.

Aquest cim, el més occidental de l'antic massís del Gurni Calmo, que s'aixeca poc més dels 1525 metres damunt el nivell de la Mediterrània, és el més elevat que es troba en els límits naturals de la comarca vigatana. Es, també, l'únic que sobrepuja la costa de 1500 metres, situat en el mateix caire de la gran ramificació muntanyenca que, després del nervi general pireneic en el Montfalgars, corre en direcció N. S. morint als peus del Ter, a Les Guilleries, després de constituir constantment la ratlla divisòria les aigües tributàries dels rius Ter i Fluvià.

La gent de l'encontrada l'anomena Puig de les Aligues, nom que ben bé que li escau, puix més d'un aligot i més d'una gralla hi tenen llur cau inexpugnable. Els excursionistes li han donat el qualificatiu de pic per iposer totes les característiques d'una pica alpina.

Ocupa la seva reduïda testa un planell herbat d'escassos metres d'extensió, i seguidament els seus faldars cauen gairebé aplomats per la part de llevant i de migjorn i en precipitada rampant per la part del Nord i de ponent.

Dóna aigües a sol-ixent al rierol de Joanetes, afluent del Fluvià. Al S. O. al de Bracons, tributari del Fornés i al N. O. a la riera de Sant Bartomeu, tributària del Ges. Aquesta neix a la renomada font Tornadissa, situada a poc menys de 1400 metres d'alçària i en un ombrívol i ufanós fondal. Es lloc d'acostumat repòs per a les cavalleries que, procedents de Vidrà, fan la travessa de la serra i també dels vianants i excursionistes que fan camí vers el Puigsacalm. A l'aigua, que brolla al peu d'un faig, estès en dues grans brancades, se li han atribuït qualitats medicinals. A l'estiu, els nombrosos caps de bestiar que puguen a nodrir-se en aquests extensos pasturatges, hi vénen a abeurar-s'hi.

Les esfereïdores cingleres que des dels seus peus s'estenen fins el Puig